

[Sigsgaard.]

varene til Malmø og køber dem hjem igen over Helsingborg eller direkte fra Malmø. Så er man ude over ethvert loft, og det kan de fleste, i hvert fald de fleste lidt større virksomheder, selvfølgelig sagtens finde ud af. Altså et hul, der er så kæmpestort, at alle andre end handelsministeren må have set det, og det er vanskeligt at tro, at handelsministeren ikke har set et sådant hul.

Lovforslagene om udbyttebegrænsning og avancestop er altså helt igennem hullede som en si. Jeg skal give flere eksempler.

Vederlag og tantiemer må ikke forøges, men det må de bare alligevel godt, står der i lovforslaget, hvis antallet af medlemmer af f. eks. repræsentantskab og bestyrelse udvides. Det er altså ingen sag at udvide repræsentantskabet med nogle medlemmer, som ikke får noget videre honorar, og derpå med det som motivering sætte de store vederlag i vejret til bestyrelsens formand, eller hvem det nu kan være. Det kan enhver jo også se er muligt.

På et spørgsmål til handelsministeren, om han havde set det hul, og hvad der nu skulle gøres ved det, svarede han: finder firmaets revisor, at der er tale om en omgåelse af loven, skal han indberette det til myndighederne. Som det blev bemærket i en krog, var det ligesom der i det svar manglede nogle få ord: finder firmaets revisor — men det gør han ikke — at der er tale om en omgåelse af loven, så skal han indberette det til myndighederne. Det er ganske klart, at her er igen et hul, et kæmpestort hul, som man ikke har villet gøre noget ved.

Bankerne skal begrænse deres fortjeneste på udlån. Men ingen forhindrer dem i at unddrage sig begrænsningen ved i stedet for at anbringe store midler i værdipapirer. Vi har også spurgt: hvad med udenlandske bankfilialer? Ministeren mener jo, at de er omfattet, og at der ikke kan være tale om, at de omgår denne lov. Det er klart som dagen, hvis man har beskæftiget sig med filialer af udenlandske monopoler, at selvfølgelig kan de omgå denne lovgivning på en

lang række forskellige måder. Banker med høj rentemarginal gennem de seneste 3 år kan opretholde deres høje rentemarginal. De, der har kørt nogenlunde moderat, som f. eks. sparekasserne, må blive dernede. Det er igen et gennemgående træk ved lovforslagene, vi her ser.

Selskaber må ikke betale større udbytte end sidste år, det vil sige det må de da gerne, hvis beløbet bare ikke overstiger 5 pct. af egenkapitalen. For det første er dette loft så højt, at masser af veletablerede selskaber overhovedet ikke kommer i nærheden af det, men dernæst er der jo masser af de samme veletablerede selskaber, der har undervurderet værdien af de aktiver, som de besidder, og de kan bare opskrive værdien af deres aktiver, det er fuldstændig lovligt, med millioner af kroner og på den måde forøge deres udbytte inden for lovens rammer. Jeg tror ikke, det er overdrevet at sige, at der ikke findes ét eneste veletableret større selskab her i landet, som på nogen måde kan tænkes at blive ramt af loven om udbyttebegrænsning, hvis de da ikke selv direkte er ude efter at blive ramt, hvis de ikke er selvpinere.

At begrænsningen af udbytter og avancer ikke er ment alvorligt og kun vil fungere for en del mindre eller nye virksomheder og forretninger, fremgår helt klart af, at det underbemandede monopoltilsyn, der skal kontrollere lovenes overholdelse, ikke får mandskabsudvidelse eller merbevilling. Der til kommer så forliget fra i nat om, at socialdemokratiet vil støtte de borgerliges krav om, at hele brancher nu skal kunne undtages fra stoppet.

De fleste af ændringsforslagene udhuler lovforslagene yderligere. Ændringsforslaget fra DKPs side om skærpelse af indgrebet mod rentemarginalen kan vi støtte.

Derimod vil ændringsforslaget om begrænsning af udbytterne proportionalt med bruttoomsætningens størrelse — vi påskønner selvfølgelig den smukke hensigt — jo indebære, at også denne begrænsning ingen betydning får for de beløb, der bliver i virk-